

at komme med et dårligt engelsk og så selv læse sig op jo er den herlige mulighed, der bor i et menneske, især når det menneske har et intellektuelt potentiale i forvejen. Men det, der er vores pointe, er jo netop, at statsborgerskab ikke er et middel, ikke et integrationsmiddel, men det er målet, det er slutningen. Det er bevist på, at nu er man der, nu er man dansk.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at der er forskel på dette at være født i Danmark eller af danske forældre og være dansk statsborger og så på at komme hertil med et andet statsborgerskab og kvalificere sig til et dansk statsborgerskab – helt enig.

Det gør en forskel, og derfor stiller vi også krav, som gør, at der er nogle, som aldrig får dansk statsborgerskab, fordi de enten har begået kriminalitet eller – og det er jo heldigvis de fleste, der hører i den kategori – ikke kan tilegne sig det danske sprog, så de kan orientere sig i det danske samfund og derved kvalificere sig til at få stemmeret. Det kan jeg helt bekræfte.

Jeg er ikke enig i, at indfødsretspolitikken ikke må være et led i integrationspolitikken, det har vi jo drøftet utallige gange, og vi er stadig væk ikke enige. Jeg synes, det er i orden, at man stiller disse krav om, at man ikke er kriminel, at man skal kunne dansk, at man ikke skal have gæld osv., for det kan jo være den gulerod, der gør, at indvandrere og flygtninge, der kommer til Danmark, tilpasser sig det danske samfund, bliver selvforsørgende, lærer dansk og bliver i stand til at have kontakt med danskerne.

Det kalder man jo integration og derfor ja, kravene i indfødsretspolitikken har at gøre med integration, og det synes jeg ikke der er noget forkert i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Spørgsmålet er jo så stadig væk, om det er et integrationsmiddel eller det er et integrationsmål. Spørgsmålet er stadig væk, om man skal give folk indfødsret i håb om en sådan forventet efterbevilling, at det nok vil føre til et eller andet.

Jeg har lige et spørgsmål til integrationsministeren, som tidligere jo har talt meget om, at ministeren ikke vil have akademiseret sprogprøverne og indfødsretten, og det forstår vi udmærket godt. Det skal ikke være sådan, at man skal tilhøre universitetseliten for at få indfødsret, og vi har også siddet til overmål og citeret for hin-

anden, at solen står med bonden op, slet ikke med den lærde.

Men et 9.-klasses-niveau er det, alle danske når til, uanset om de skal være arbejdsmænd eller de skal være universitetsprofessorer. I betragtning af at når man får indfødsret, sker der jo det, at man får stukket en stemmeseddel i hånden, man bliver nu medbestemmende om landets fremtid, er det så ikke rimeligt nok at sige: Jamen altså er du kun på 4.-klasses-niveau, så byder vi dig velkommen, engang når du har lært rigtigt dansk, så du kan være med til at deltage i samtalen om Danmarks fremtid?

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi er sådan set enige om det hele. Den eneste uenighed vedrører, hvor grænsen skal gå.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til integrationsministeren, og så går vi til anden runde.

Elisabeth Arnold (RV):

Når jeg har bedt om ordet til anden runde, er det, fordi jeg ikke kunne få lov til at få flere korte bemærkninger på grund af Folketingets taleregler, og det bøjer jeg mig fuldstændig for, og derfor vil jeg gerne genoptage lidt af den debat, jeg havde med integrationsministeren før. Jeg føler ikke, vi er blevet færdige med vores diskussion.

Jeg har ikke på noget tidspunkt, mener jeg, brugt ordet vilkårlighed om den behandling, som ansøgere af indfødsret får i øjeblikket. Jeg mener, der ligger et klart regelgrundlag, og det retter ministeren og udvalget sig efter. Jeg mener ikke, der er tale om vilkårlighed, jeg tror heller ikke, ministeren kan finde det ord nævnt i referatet, når det engang kommer. Jeg synes også, det er fuldstændig o.k., at regeringen søger et nyt flertal, når det gamle ikke holder. Det skal en regering jo gøre, det er dens pligt, og det vil da være mærkeligt, hvis ikke det skete.

Det, jeg har problemer med, er, at processen ikke kan gennemskues, at reglerne ikke er åbenlyse, og at det ikke er på samme måde, som når man laver andet udvalgsarbejde eller andet lovarbejde, at man kan følge med som borger på nettet, at man kan følge med i udvalgsbilag og se, hvad det er for argumenter for og imod. Her står vi faktisk med et lovforslag, hvis indhold er 3.177 voksne personer plus ca. 2.087 børn – står der, det må være meget cirka! – men 3.177 voks-